

κέντρων σις τῆς σταφίδος με παράλληλον καθορισμὸν ἐνδεικτικῶν τιμῶν ἀσφαλείας, καλυπτουσῶν τὰ 90% τοῦλάχιστον τοῦ κόστους καλλιέργειας. Τὸ κόστος αὐτὸ δύναται νὰ διαπιστώνεται κατ' ἔτος ἐπακριβῶς ὑπὸ ἀρμοδίων ὀργάνων, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ἀμφισβητήσεις καὶ ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν ὑπολογισμῶν. Ὑπὸ τοιοῦτον καθεστῶς, ὅχι μόνον ὁ ἔλεγχος τῆς ποιότητος τοῦ προϊόντος θὰ εἶναι πλήρης καὶ ἀποτελεσματικὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ τροφοδοτικὴ τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου θὰ εἶναι ἀδιάκοπος εἰς εἰσακόποιε ποσότητας καὶ εἰς τὰς τιμὰς τοῦ διεθνoῦς συναγωνισμοῦ. Ὁ καθορισμὸς ἐπίσης τιμῶν ἀσφαλείας ὑπὸ ἓνα τοιοῦτον σύστημα ἐνιαίας συγκεντρώσεως, δὲν ἔχει μόνον ψυχολογικὸν σκοπὸν, ἀλλὰ προσδιορίζει καὶ μίαν βᾶσιν, κάτω τῆς ὁποίας καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ δύναται νὰ ἐκκαθαρίζεται ἡ τιμὴ πρὸς τὸν παραγωγόν.

Ἄλλαι χώραι μὲ μικροτέραν σταφιδικὴν πείραν, ἀλλὰ μὲ τεραστίαν οἰκονομικὴν ἀντοχήν, ὡς εἶναι αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι καὶ ἡ Αὐστράλια, κατένευσαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐφαρμογῆς μιᾶς ὑγιoῦς σταφιδικῆς νομοθεσίας καὶ ἤδη ἀπὸ μακροῦ εἰσήγαγον συστήματα, βάσει τῶν ὁποίων ὁ σταφιδοπαραγωγὸς μετέχει ὡς ὁ κυριώτερος παράγων εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ προϊόντος. Εἰς τὰς χώρας αὐτάς ὁ ἔμπορος ἀποτελεῖ παράγοντα δευτερευούσης σημασίας, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξереύσεως νέων ἀγορῶν καὶ τῆς τοποθετήσεως τοῦ προϊόντος. Κατέστη δηλαδὴ νοητὸν ὅτι ὁ σταφιδοπαραγωγὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποξενωταὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τοῦ προϊόντος του, πράγμα τὸ ὁποῖον, δυστυχῶς, ἐξακολουθεῖ νὰ διαφεύγῃ τῆς προσοχῆς τῶν ἀρμοδίων τῆς ἰδικῆς μας χώρας.

Ἡ μακρὰ σταφιδικὴ πείρα, ἡ ὑφισταμένη σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχεν ὀδηγήσει ἀπὸ μακροῦ τοὺς ἀρμοδίους εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ἐνὸς συστήματος, βάσει τοῦ ὁποίου θὰ ἐδίδοντο εἰς τὸ ἔθνικόν μας προϊόν ὄλαι αἱ ἀπαραίτητοι δυνατότητες νὰ καταστή τούτο παράγων ἀποφασιστικὸς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας. Θὰ ἔπρεπε, δηλαδὴ, αἱ σχετικαὶ διατάξεις, αἱ ἀφορώσαι τὴν ἐν γένει διακίνησιν τῆς σταφίδος, νὰ ἐκπηγάξουν ἐκάστοτε ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς πραγματικότητος καὶ μόνον, χωρὶς νὰ παρέχουν περιθώρια ἐκμεταλλεύσεως καὶ παραλόγων μεθόδων περὶ τὴν ἐμπορίαν, ἐξαγωγὴν κ.λ.π. τοῦ προϊόντος. Πέραν δὲ ὄλων αὐτῶν, θὰ ἔπρεπε τὸ ἐφαρμοζόμενον σύστημα νὰ δώσῃ εἰς τὸν κυριώτερον παράγοντα, τὸν σταφιδοπαραγωγόν, τὴν ἠθικὴν καὶ τεχνικὴν βοήθειαν νὰ ἀναπτύξῃ μόνος του τὴν οἰκονομίαν του καὶ νὰ καταστή οὕτω ὁ μοναδικὸς δικαιούχος τῶν ἰδίων του μόχθων καὶ θυσιῶν.

Ἡ πίεσις ὅμως τῶν πραγμάτων κατέστησε πλέον ἀναγκαίαν τὴν ἀναθεώρωσιν τῆς περὶ σταφίδος Νομοθεσίας καὶ οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι τὸ μέλλον τῶν ἐξαγωγῶν τῆς χώρας μας στηρίζεται κυρίως εἰς τὰς δυνατότητας ἀμέσου συγκεντρώσεως τοῦ προϊόντος καὶ ἀδιακόπου τροφοδοτήσεως τῆς διεθνoῦς ἀγορᾶς μὲ παράλληλον βελτίωσιν τῆς ποιότητος καὶ συνεχῆ διαμόρφωσιν τῶν τιμῶν βάσει τῶν ὑφισταμένων συνθηκῶν. Ἡ πείρα τοῦ παρελθόντος ἀπέδειξεν ὅτι αἱ δυνατότητες αὐταὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξασφαλισθοῦν μὲ τὸ ὑφιστάμενον σήμερον καθεστῶς. Δὲν ἀπομένει, ὅθεν, εἰ μὴ ἡ ἐνιαία συγκέντρωσις τῆς σταφίδος, ἐὰν θέλωμεν νὰ δημιουργήσωμεν μίαν σταθερὰν καὶ ἀποδοτικὴν Σταφιδικὴν Οἰκονομίαν.

Α. Σ. Α.